

venbte. Derfor har jeg tilladt mig at stille Forslag Nr. 23 om, at sidste Stykke af 1ste Punktum af § 8, der handler om Fordelingen af Overformynderimidlerne, skal udgaae. Med disse Anstuelser kan jeg naturligviis heller ikke ønske, at et saadant Hensyn, som jeg ikke finder tilraadeligt at tage andre Steder, tages for Kjøbenhavn. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem, efter hvad det forekom mig, at han udtalte ved første Behandling, har opstillet sit Forslag for at vise det Urimelige i at forlange Pengene fordeelte omkring i Landet, og jeg troer ganske sikkert, at de ærede Medlemmer ville staae sig bedre ved at vedtage Forslaget Nr. 23, saa at der aldeles Intet kommer til at staae derom i Loven. Enhver Overformynder, som skal anbringe mange Midler, vil sikkert sprede dem over Landet, medens derimod mange Midler, naar Forslaget under Nr. 3 vedtages, ville trækkes fra Landet — naturligviis ikke strax, thi det har det ærede Medlem værnnet om i sit Forslag — derved, at de kjøbenhavnske Midler ikke gaae derhen, og omvendt, ifølge den Bestemmelse, som staaer i Paragraphen. Jeg kommer nu til Forslagene Nr. 18 og 19. De ere stillede for at udtrykke den Tanke, som jeg allerede tillod mig at udtale ved Sagens 1ste Behandling, at det er en Urimelighed, at Overformynderiet, naar Staten træder op som en Garant, samtidig udelukkes fra at kunne kjøbe Statens Obligationer. Jeg tillod mig at antyde de videregaaende Forslag, men det har jeg ikke villet stille, da det ikke har fundet tilstrækkelig Sympathi; men jeg haaber, at det hele Thing vil være enigt i, at det kun er billigt, at Statens Papirer skulle kunne finde Anvendelse ved, at en Deel af Overformynderimidlerne anbringes deri. Statskassen vil efter min Mening om megen kort Tid have Gavn af, at der findes en saadan ny Kjøber til dens Obligationer, som ikke tidligere have været tilstede, dens Obligationer blive maastee derved mindre trykkelige, og de Jernbaneforetagender, vi nylig have sagt Ja til, ville maastee ogsaa blive mindre behyrdende netop ved den Paragraph, her foreslaaes, men for at man ikke skulde troe, at der tages overveiende Hensyn hertil, og mindre Hensyn til Sikkerheden, har jeg og min ærede

Medforslagsstiller, skjøndt vi troe, at Statens Obligationer i og for sig ere sikre nok, dog ikke villet overlade Sagen alene til Finantsministeren, men udtrykkelig forlangt, at den øverste Pupilautoritet, Justitsministeren, skal give Reglerne for, hvilke Obligationer der maae indkøbes, selvsølgelig ogsaa for Massen af dem, og vi have udtrykkelig foreslaaet, at dette ikke skal fastslaaes eengang for alle, men at det skal rette sig efter de forskellige Omstændigheder, som kunne indtræde i Livets Løb, derved at Ministeren kan forandre Bestemmelse, naar han vil. Det er dette, jeg troer, der er Fortrinnet ved Forslaget Nr. 19 fremfor Forslaget Nr. 20. Jeg har tilladt mig at stille et Underrændringsforslag til Ændringsforslaget Nr. 19, fordi jeg mener, at der vil kunne være saadanne Obligationer — foruden Creditsforeningsobligationer, som allerede ere ansete for tilstrækkelige, fordi de have en vis Righed med Udlaan i faste Eiendomme, da disse Obligationer ere sikrede ved Pant i saadanne — som kunne antages at give tilstrækkelig Sikkerhed, men jeg finder ikke, at der bør kjøbes andre Obligationer end dem, som ere garanterede af Staten. Der kan fremkomme mange andre indenlandske Værdipapirer, og skjøndt jeg vel troer, at man i Justitsministeren vilde have en stor Betyggelse, kan der dog være Diebliske, hvor der kan være en Tilbøielighed til at dømmе noget lettere om saadanne Papirer end til andre Lider — det ligger i Lusten, at man undertiden har en lettere Bedømmelse af saadanne Værdipapirer, og der kan være Foretagender, som man ønsker at understøtte og derfor maastee ogsaa aabner Afgang til en Anbringelse af Overformynderimidler, som jeg ikke troer er heldig. Jeg siger, at naar Staten giver en Garanti, som den ikke tidligere har givet, maa den ogsaa have en begrændset Ret til at anvende sine Obligationer til saadanne Midler, eller Obligationer, for hvilke den garanterer, og som altjaa ere ligesaa sikre som Statens Obligationer. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale de Forslag, der ere stillede af mig og min ærede Medforslagsstiller, og jeg skal tillade mig at anbefale den høitærede Justitsminister og de ærede Herrer, som have stillet